

DESPRE RAI ȘI IAD

Care este poziția Bibliei?

Biblia este o carte plină de învățăminte. Nu conține contradicții, totul se leagă și se completează într-o asemenea manieră, încât mesajul devine dinamic și ușor de înțeles. Învățăturile sale capătă sens și printr-o logică simplistă pot fi interpretate și descifrate orice fel de probleme.

Această tematică a fost aleasă pentru a demonstra că, în contrast cu învățătura rațională și clară a Bibliei, ideile de „rai“ și „iad“ sunt total iraționale, lipsite de logică. Ce reprezintă aceste cuvinte? Timp de secole, „raiul“ a reprezentat „locuința celor adormiți în credință, unde s-ar bucura de o fericire eternă“; în schimb, prin „iad“, se înțelegea „locuința necredincioșilor, unde ei se vor chinui pe vecie, în focuri înfiorătoare“.

Totuși, în cele din urmă, s-a abandonat ideea de iad, dar, o dată cu aceasta, și orice dorință reală de a investiga dacă el reprezintă sau nu o reflecție a învățăturii biblice. Dar, o dată cu îndepărtarea de ideea de suferință eternă, desigur acceptată printr-un instinct normal, omul, în loc să se gândească la mântuire, speră și crede că absolut cu toții ne vom bucura de o fericire veșnică, și care, bineînțeles că nu este funcție de faptele din timpul vieții. Este o premiză falsă.

Christadelfienii nu împărtășesc teza modernă de „rai pentru toți“, sau ideile de „binecuvântați în rai“, sau „pedepsiți în iad“. După ce se va citi Biblia, se va ajunge la o concluzie netă că, deși termenii de „rai“ și „iad“ sunt menționați de câteva ori, ei nu semnifică acele locuri de speranță sau teamă în care oamenii vor merge după moarte.

S-a făcut o mare eroare în interpretarea Bibliei. Această eroare nu se referă în primul rând la conceptele de rai și iad; eroarea provine din teoria potrivit căreia omul este născut cu ceea ce numim „suflet nemuritor“. Acesta este descris ca: „entitate care nu moare niciodată“ sau „scânteie divină“ și îi sunt atribuite toate caracteristicile și atributele omului real, în persoană: personalitate, conștiință, motivație și înțelegere, emoții, dar și calitățile morale cu care este înzestrat omul. Corpul se acceptă a fi muritor și supus descompunerii, întorcându-se în țărână, după moarte, în timp ce sufletul este nemuritor și nesupus descompunerii.

Desigur că, o dată ce a fost acceptată o astfel de idee a naturii umane, trebuiau concretizate și celelalte crezuri, cu referire la locurile în care sufletele și-ar găsi o eventuală casă sau adăpost, după moarte. Această teorie asupra naturii umane este

incorectă, deci și concepțiile populare despre rai și iad sunt de asemenea false.

De aceea, ne propunem să examinăm profund învățăturile din Biblie referitoare la suflet și la natura umană, ca apoi, folosind aceste concepte de bază, să stabilim un raționament logic, pentru a afla totul privind ultimul destin al celor „tari“ în credință și al celor „slabi“.

Despre „suflet“

De la început, trebuie să atragem atenția că formulări ca: „suflet nemuritor“, „suflet care niciodată nu moare“ sau alte expresii similare, nu pot fi găsite în paginile Bibliei. Numai Dumnezeu este:

Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea. (1 Timotei 6:16)

Omul nu a moștenit nemurirea și, deși cuvântul „suflet“ se întâlnește frecvent în paginile Bibliei, nu se formulează că după moarte vreo parte independentă de corp ar supraviețui. Încă de la crearea omului Biblia definește noțiunea de suflet în mod clar, astfel:

Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nas o suflare de viață și omul s-a făcut astfel suflet viu. (Geneza 2:7)

Omul însuși reprezintă corpul făcut din țărână și energizat prin suflarea de viață, descrisă ca „suflet viu“.

Cuvântul original în ebraică, „nephesh“ înseamnă „creatura care respiră“ și este folosit nu numai pentru om ci și pentru animale. Acest cuvânt

apare în Biblia originală în: Geneza 1:20, 2:19, 1:28.

Este adevărat că „nephesh“ a fost folosit în Scriptură având mai multe semnificații. Astfel, termenul original a fost tradus prin „suflet“, de 530 de ori, „viață“, sau „viețuitoare“, de 190 de ori, „persoană“, de 34 de ori, „animale“, de 28 de ori. Mai sunt și alte traduceri: „sie însăși“, „inima“, „minte“, „dorință“, „corp“, etc. Întotdeauna acest termen este asociat cu tot ceea ce ține de viața ființei care respiră și nicidecum de ceva legat de ce ar exista dincolo de durata normală de viațuire.

Într-adevăr, Biblia nu atribuie sufletului nemurirea, mai mult chiar, se declară că „sufletul“ are natură relativă, muritoare.

Nu le-a scăpat sufletul de la moarte. (Psalm 78:50)

Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, Care să-și poată să-și scape sufletul din locuința morților? (Psalm 89:48)

Sufletul care păcătuiește, acela va muri. (Ezechiel 18:4)

Este evident, din aceste mărturii luate din citate biblice, că sufletul este muritor.

Statutul morții

Se ridică întrebarea: „Ce implică moartea?“

În primele capitole ale Genezei citim, nu numai despre crearea omului, dar și despre căderea în păcat și intrarea morții în lume. Domnul Dumnezeu îi poruncise omului:

Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit. (Geneza 2:16,17)

Încălcarea poruncii date de Dumnezeu a adus moartea. Iar ceea ce este legat de moarte, este explicat clar, atunci când Dumnezeu îl judecă pe Adam pentru păcatul său:

În sudoarea feții tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci, țărână ești, și în țărână te vei întoarce. (Geneza 3:19)

Trebuia, de fapt, să existe și un revers al procesului de creație. Dumnezeu l-a creat pe om din țărână și i-a insuflat o suflare de viață într-un corp inert, lipsit de viață, astfel apărând o creatură vie, care respiră, o ființă, o vietate sau viețuitoare. Prin moarte, Dumnezeu va retrage acea energie dătătoare de viață, a cărei sursă eternă este El însuși (vezi Iov 34:14,15; Psalm 36:9), după care corpul va putrezi și se va descompune în țărână (Eclesiast 12:7).

„Din țărână . . . în țărână“

Se poate preciza, fără nici un dubiu, că, înainte de a fi fost creat de Dumnezeu prin puterea Sa, Adam nu a existat. Dacă moartea este reversul procesului de creație, atunci, în mod logic, rezultatul ei ar trebui să fie încetarea vieții și dezintegrarea ființei vii, indiferent că este vorba despre om sau animal, deoarece din punct de vedere al constituției biologice,

nu sunt diferențe mari între cele două categorii de ființe.

Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă o au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt, toți au aceeași suflare și omul viu nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână. (Eclesiast 3:19,20)

Urmând aceeași idee, psalmistul spune:

Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt. Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână, și viața mea este ca o nimică înaintea Ta. Abate-Ți privirea de la mine și lasă-mă să răsuflu, până nu mă duc și să nu mai fiu! (Psalm 39:4, 5, 13)

Deci, nu există nici o evidență de vreo continuare a existenței după moarte; nici o parte componentă a ființei nu își va continua existența în vreun rai, iad sau pe alte meleaguri. Nu există nici o excepție de la această regulă, nici cel puțin pentru adevărații credincioși.

Regele Ezechia, un servitor credincios al Domnului, scria:

Căci, nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credințioșia Ta. Ci, cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi. (Isaia 38:18,19)

De aceea, omul înțelept, rațional și logic va trebui să-și autodefinească propria poziție.

Cei vii, într-adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți, nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea lor se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune. (Eclesiast 9:5, 6, 10)

În fața acestor învățături—dovezi evidente despre moarte, atât de ușor de înțeles, ce ar mai trebui de adăugat? Deci, nu există continuarea vieții după moarte, nici în rai și nici în iad. Biblia ne explică simplu și logic aceste concluzii.

Nu afirmăm că nu ar exista o „răsplată“, pentru acei buni credincioși sau o „pedeapsă“ rezervată pentru necredincioși. Oricum, această răsplată sau pedeapsă este strict condiționată de starea de credință a omului în viață.

Despre ceruri—locuința Domnului

Cerurile pot fi definite ca locul unde locuiește Dumnezeu. Desigur că făcând o astfel de afirmație noi nu trebuie să limităm puterea și transcendența Domnului, despre care Scriptura ne învață că se află pretutindeni, prin Duhul Său.

Psalmistul, meditănd la omniprezența Domnului, a scris:

Unde mă voi duce, departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo dacă mă voi culca în locuințele morților, iată-

Te și acolo; Dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.

Dacă voi zice: „Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina dinprejurul meu!“

Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul ca lumina. (Psalm 139:7-12)

Când Solomon a construit Templul—casa destinată Domnului drept locuință— a trebuit să recunoască acest adevăr:

Dar ce! Va locui oare cu adevărat Dumnezeu pe pământ? Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă; cu atât mai puțin casa aceasta pe care Ți-am zidit-o eu. (1 Regi 8:27)

Dar, deși Duhul Domnului umple tot spațiul, acest adevăr este compatibil cu faptul că Scripturile vorbesc despre „un loc unde să locuiască“. Cu această ocazie, Solomon l-a implorat pe Dumnezeu pentru Israel:

Când se vor ruga în locul acesta . . . ascultă-i din ceruri, din locul locuinței Tale și iartă-i. (1 Regi 8:30,39,43)

„Tatăl nostru, care ești în ceruri“

Un om înțelept ar trebui să recunoască: „Dumnezeu este în cer și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe.“ (Eclesiast 5:2)

Isus i-a învățat pe discipolii săi cum să se roage: „Tatăl nostru care ești în

ceruri.“ (Matei 6:9)

Conceptul de „Tată Ceresc“ apare și în următoarele paragrafe:

Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poți vedea, și care are cinstea și puterea veșnică. (1 Timotei 6:16)

Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor. (Psalm 115:16)

Omul nu are acces la prezența lui Dumnezeu, în ceruri; doar Domnul Isus, unicul Fiul al lui Dumnezeu, după înviere, „S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu“. (Marcu 16:19)

Aceasta este concluzia logică la care ne conduce Scriptura: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a pogorât din cer, adică de Fiul omului, care este în cer.“ (Ioan 3:13)

Pământul—moștenirea omului

Cerul nu este pentru om; locuința sa, acum, cât și în viitor, va fi situată pe pământ:

Cei blânzi moștenesc pământul și au belșug de pace . . .

Căci cei binecuvântați de Domnul stăpânesc pământul . . .

Cei neprihăniți vor stăpâni pământul și-l vor locui în veci.“ (Psalm 37:11, 22, 29)

Domnul Isus s-a referit la acest Psalm când a spus:

El le-a spus ucenicilor săi să se roage:

„Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.“ (Matei 6:10)

Și Ioan a avut o viziune a celor mântuiți (aceia care au fost eliberați de păcat și moarte), care cântau:

Ai fost jungheat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ. (Apocalipsa 5:9,10)

Pământul este deci locuința omului și reprezintă promisiunea unei moșteniri eterne ca adăpost și casă pentru om.

ladul este „mormântul“

Pot exista mai multe cuvinte al căror înțeles să fie asimilat cu cel de „iad“. Din Vechiul Testament găsim ebraicul „sheol“; în Noul Testament apar alte două cuvinte, în greaca veche: „hades“ și „gehenna“.

Termenul de „sheol“ era folosit pentru a desemna „locuința morților de sub pământ“, adică „mormânt“ sau „groapă“. Deci sheolul reprezintă locul comun unde erau depuse corpurile oamenilor morți, în vederea descompunerii și putrezirii. Mormântul (sheol) este locul unde morții:

nu știu nimic . . . dragostea lor și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit . . . în locuința morților nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință și nici înțelepciune. (Eclesiast 9:5, 6, 10)

Sunt duși ca o turmă în locuința morților,

îi paște moartea, și în curând oamenii fără prihană îi calcă în picioare; li se duce frumusețea, și locuința morților le este locașul. (Psalm 49:14)

Nu există nici o excepție. Moartea și mormântul le oferă oamenilor aceeași egalitate pe care nu au găsit-o niciodată în viață.

Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri, Acolo, cei puși în lanțuri sunt lăsați toți în pace, și nu mai aud glasul asupritorului.

Cel mic și cel mare sunt tot una acolo și robul scapă de stăpânul său. (Iov 3:17-19)

În Noul Testament, cuvântul *hades*, este echivalentul ebraicului *sheol*. În Septuaginta, traducerea în limba greacă a Vechiului Testament, copiată cu aproximativ 250 de ani înaintea nașterii lui Isus, acest cuvânt este folosit aproape fără excepție, în loc de *sheol*.

În cuvântarea lui Petru din ziua de Penticost, el a citat din Psalmul 16, pentru a dovedi învierea lui Isus. În textul din greacă al Faptelor Apostolilor este utilizat cuvântul *hades*:

Căci nu-mi vei lăsa sufletul în „hades“ (locuința morților) și nu vei îngădui ca sfântul tău să vadă putrezirea. (Fapte 2:27)

lădul de foc

A treia traducere folosită pentru *iad* este „Gehenna“, un termen simbolizând „focul veșnic“. Citate relevante pot fi

găsite în acest sens în: Matei 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33.

Fie următorul pasaj din Marcu 9:43,44; de asemenea și 9:45-49; (în paralel a se citi și Matei 18:8,9), considerat cel mai explicit și comprehensiv exemplu din învățătura Domnului despre Gehennă:

Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decât să ai două mâini și să mergi în gehennă, în focul care nu se stinge, unde viermele nu moare și focul nu se stinge.

La o citire superficială am putea simți o respingere și o înfiorare la gândul acestor focuri veșnice și a viermilor nemuritori. Din fericire, la o mai atentă citire a citatelor și având și cunoștințele istorico-geografice ale timpului respectiv, vom avea o altă înțelegere a termenilor analizați.

Termenul de *Gehennă* derivă de la ebraicul *Ge-Hinnom*, care reprezintă o localizare geografică. Este vorba despre Valea Hinnomului, numită și *Tophet*. Era o vale la marginea orașului Ierusalim; un loc de o mizerabilă reputație încă din cele mai vechi timpuri, fiind asociat cu serviciile de închinare la idoli; un loc nesuferit de evrei din cauza practicilor dezgustătoare idolatre, vezi Ieremia 7:31-33. În timpul lui Iosia, valea a fost practic igienizată și practicile idolatre interzise, vezi 2 Regi 23:10. Interdicția a fost însă încălcată și acest loc a redevenit un loc îngrozitor, unde evreei ardeau gunoaiele și mizeria din cetate, unde erau aruncate și arse stârvurile și carcacele de animale,

ca apoi să fie expuse spre atenționare chiar cadavre de criminali executați, fără drept de a fi îngropați. Aceasta este cauza pentru care acest loc a fost atât de detestat, ca loc al putrefacției și al miasmelor insuportabile, locul în care numai focul putea igieniza și curăța. De aceea, focul veșnic este asociat cu viermii veșnici ai putrezirii, cu moartea și condamnarea.

Referindu-se la focul care niciodată nu se stinge, se poate distinge comparația făcută cu rezultatul divinei judecăți. Judecata lui Dumnezeu este sigură și necruțătoare. La aceasta se referă expresia: „viermele care nu moare“, adică răutatea din om, cea care se opune voinței Domnului, cea care îi caracterizează pe toți aceia care îi întorc spatele lui Dumnezeu.

Tartar

Înainte de a epuiza explicarea termenului *Iad*, ar trebui să ne referim la încă un cuvânt care apare în textul original din limba greacă a Noului Testament; este vorba de cuvântul *Tartar*.

... *Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit și i-a aruncat în Adânc (Tartar). (2 Petru 2:4)*

În mitologia greacă, acest cuvânt are semnificația de „cavernă“, „subterană“, o lume din adâncuri în care sunt aruncați cei necredincioși.

Folosirea acestui cuvânt nu poate decât să ne clarifice mai bine sensul termenului de iad, făcând conexiunea iad-tartar. Să ne gândim la condițiile și evenimentele acelor timpuri, pentru a înțelege care este semnificația faptelor

„îngerilor care au păcătuit“. Aceștia nu ar fi decât: Core, Datan și Abiram, cei care s-au situat pe o poziție contrară lui Moise, poziție rebelă față de Dumnezeu. Aceștia au fost pedepsiți de Domnul astfel:

Pământul de sub ei s-a despicat în două, pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei și casele lor, împreună cu toți oamenii lui Core și toate averile lor și s-au pogorât astfel de vii în locuința morților, ei și tot ce aveau; pământul i-a acoperit de tot și au pierit din mijlocul adunării. (Numeri 16:31-33)

Aceste adâncuri, locuința morților, reprezintă adevăratul sens al termenului *tartar*, folosit de Petru în citatul anterior.

Destinul celor necredincioși

Indiferent de statutul de „credință“, s-a arătat că nu există nici o posibilitate de viață după moarte, și, bineînțeles, nici de pedepse, suferințe, chinuri sau mizerie eternă. Fie următoarele citate elocvente:

1. *Dar cei răi pier . . . pier, pier ca fumul. (Psalm 37:20)*

2. *Căci tot în locuința părinților săi va merge și nu va mai vedea lumina niciodată. (Psalm 49:19,20)*

3. *Dar cei răi vor fi nimiciti din țară (de pe pământ) și cei necredincioși vor fi smulși din ea. (Proverbe 2:22)*

4. *Cei ce sunt morți acum nu vor mai trăi, sunt niște umbre și nu se vor mai scula, căci tu i-ai pedepsit, i-ai nimicit și le-ai șters pomenirea. (Isaia 26:14)*

5. *Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui. (2 Tesaloniceni 1:9)*

Pedeapsa finală a celor necredincioși este anihilarea, moartea totală, definitivă, retezarea tuturor speranțelor de continuare a vieții pe vecie, deoarece: „Plata păcatului este moartea.“ (Romani 6:23)

Răsplata celor credincioși

Care este răsplata pentru cei credincioși? Cunoaștem răspunsul: moștenirea eternă a pământului, un pământ perfect și curățit definitiv de „rău“.

Am aflat că toți oamenii, prin natura lor sunt supuși morții și, de asemenea, cunoaștem că în moarte nu există conștiință. Atunci, conform învățăturilor Scripturii, ar exista o unică posibilitate pentru ca cei credincioși să-și primească răsplata credinței lor: „trebuie să redauși la viață prin învierea din moarte.“

Există un citat din Vechiul Testament în care se vorbește despre destinația celor necredincioși: este vorba despre „moartea eternă“ din care „Ei nu se vor mai scula“, (Isaia 26:14). În același capitol, autorul pune la polul opus destinul celor credincioși:

Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile Mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți. (Isaia 26:19)

Cum se va realiza aceasta? Unica posibilitate de salvare oferită de

Dumnezeu are la bază învierea lui Isus din moarte; și, la fel ca El, pentru toți cei care cred, va fi posibil ca după moarte să fie la rândul lor ridicăți din moarte. Isus a spus:

Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. (Ioan 11:25)

Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată. (Ioan 5:28,29)

În prima sa Epistolă către Corinteni, apostolul Pavel explică ridicarea din moarte, arătând că aceasta este chiar speranța creștină.

Dacă se propovăduiește că Christos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Dar dacă nu este o înviere a morților, nici Christos n-a înviat și dacă n-a înviat Christos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră . . . voi sunteți încă în păcatele voastre și prin urmare, și cei ce au adormit în Christos sunt pierduți. (1 Corinteni 15:12-18)

Despre resurrecție (înviere)

Deci, dacă nu există resurrecție (înviere din moarte), atunci nu există speranță. Concluzia apostolului Pavel este următoarea:

Dar acum, Christos a înviat din morți, pârga (primul dintre fructe) celor

adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Christos; dar fiecare la rândul cetii lui. Christos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Christos. (1 Corinteni 15:20-23)

Cum ar fi putut Pavel să se exprime mai convingător decât atât? Numai prin resurrecție se va reveni la viață din moarte Domnul Isus fiind primul fruct, ca apoi să fie urmat de marea mulțime a credincioșilor, la revenirea Sa pe pământ.

Iată și cheia care deschide acea ușă bine ferecată. În timp ce lumea își continuă cursul, dominată de răutate, oamenii fiind atrași de ambiție, egoism și putere, este dificil să ne închipuim cum anume „cei blânzi“ vor putea să moștenească pământul. Explicația vine din realizarea scopului central al Domnului: este vorba despre a doua venire a lui Isus pentru a prelua conducerea omenirii, pentru a distruge pe toți aceia care I se vor împotrivi și mai ales pentru a instaura Împărăția lui Dumnezeu, acea societate divină bazată pe dreptate și egalitate, pe care, El o va conduce în veci. (Vezi: Daniel 2:44; Mica 4:1-5; Matei 6:10; Apocalipsa 11:15; 2 Tesaloniceni 1:7-10). Învățătura Scripturii nu este dificilă pentru a fi înțeleasă. Totuși ea cere rațiune și logică.

Judecata

Scriptura vorbește despre două clase de oameni ridicați din somnul morții, în ziua de apoi: cei cărora li se va da viața veșnică

și ceilalți, ridicați pentru rușine și condamnare (vezi Daniel 12:2). De fapt, omenirea ar trebui divizată în trei categorii:

1. În prima ar fi incluși toți aceia care nu vor fi ridicați din moarte, acei oameni care și-au trăit viețile ignorând pe Dumnezeu și scopul divin, și, care, în concluzie, nu și-au asumat nici un fel de responsabilitate față de El: „Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.“

2. Continuând aceiași idee, Daniel a scris că, nu toți, dar „mulți dintre cei care dorm, vor fi treziți.“ În această a doua categorie vor fi cuprinși toți aceia care în urma înțelegerii voinței Domnului, au intrat în responsabilitatea Lui, dar, nu au fost destul de credincioși în viața dusă; va urma, o judecată inevitabilă la „marele tribunal“, unde Dumnezeu, prin Isus, va judecă „pe fiecare om, după faptele pe care le-a făcut“ (Apocalipsa 22:12).

3. Cea de-a treia categorie îi va cuprinde pe cei „sfinți“, acei credincioși care au făcut din viața lor realizarea voinței Domnului. Ei vor avea parte de resurrecție (înviere) și de viața veșnică, pentru ca trăind în trupuri nesupuse bolilor și îmbătrânirii, vor conduce ca regii și preoții pe pământ, ajutându-L pe Domnul Isus.

Obiecții și interpretări

Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că există câteva pasaje din Scriptură pe care își bazează unii credincioși teza ortodoxă a nemuririi sufletului, cât și

concepția populară despre „rai“. Să le analizăm împreună.

„Împărăția cerurilor“, „Regatul cerurilor“, „Impărăția raiului“

Aceste formulări le găsim în Evanghelia lui Matei; pe baza lor, unii susțin că Regatul sau Împărăția ar fi în ceruri.

Astfel:

Ferice de cei săraci în duh că a lor este Împărăția cerurilor. (Matei 5:3)

Adevărat vă spun că dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copii, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. (Matei 18:3)

Dacă vom aprofunda în studiul nostru Biblia, nu vom alege această concluzie, imediat. Va trebui să examinăm cu mai multă atenție semnificația exprimării „Împărăția cerurilor“ pentru a-i stabili adevărata valoare. Vom selecta numai două pasaje pentru a demonstra în mod evident că Împărăția cerurilor nu este localizată în ceruri, ci, în conformitate cu învățăturile Bibliei, va fi localizată pe pământ.

Evanghelia lui Matei, capitolul 13, conține câteva pilde pe care Isus le-a dat pentru a face cât mai convingător mesajul Său. Cele mai multe din pilde încep prin cuvintele: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu“, ca apoi cuvintele care continuă să facă dificilă acceptarea unei înțelegeri globale că sufletul ar fi transportat în ceruri la moarte. De exemplu, pilda neghinei:

Țărîna este lumea . . . secerișul este

sfârșitul veacului . . . Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire . . . Atunci, cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. (Matei 13:24-30, 36-43)

Ar putea exista lucruri pricină de păcătuire, în Împărăția cerurilor?

După ce s-a întâlnit cu un tânăr bogat care nu s-a putut decide să-și vândă proprietățile pentru a-l urma pe Isus, ni se spune:

Adevărat vă spun cu greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor . . . este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. (Matei 19:23-24)

Se observă că sunt folosite în paralel „Împărăția cerurilor“ și „Împărăția lui Dumnezeu“. De ce folosește Matei formularea „Împărăția cerurilor“? Câteva versuri din cartea lui Daniel ne dau explicația:

În vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție, care nu va fi nimicită niciodată. (Daniel 2:44)

În alt capitol, Daniel spune:

Vei recunoaște stăpânirea Celui ce este în ceruri. (Daniel 4:26)

Chiar și marele Nabucodonosor, regele Babilonului, a trebuit să recunoască faptul că:

Toți locuitorii pământului sunt o nimica înaintea Lui; El face ce vrea cu oastea cerurilor și cu locuitorii pământului . . . Și acum . . . slăvesc pe Împăratul cerurilor. (Daniel 4:35-37)

Împărăția cerurilor reprezintă în mod descriptiv Legea Cerurilor și această formulare poate fi aplicată, precum Legea înseși, în orice zonă unde suveranitatea Domnului este recunoscută. De aceea Isus ne-a învățat să ne rugăm astfel:

Vie Împărăția Ta; facă-să voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ. (Matei 6:10)

Pilda bogatului și a lui Lazăr

Să ne gândim la o pildă foarte instructivă din Evanghelia lui Luca, capitolul 16. Aici, Isus se folosește, pentru a ne descoperi intenția-i supremă, de o formulare deosebită, și anume că cei credincioși, după moarte vor merge în „Sânul lui Avraam“, iar cei necredincioși vor suferi în „iad“ sau în „locuința morților“. Însă, criteriul de selecție folosit de Dumnezeu, diferă de la om la om și este de neînțeles minții umane. Dar, lui Dumnezeu îi sunt dragi aceia care cred ce este scris în Scriptură. Dacă nici Domnul nu-i poate convinge, atunci, în mod sigur, nimeni n-o va mai face.

Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți. (Luca 16:31)

Această pildă a fost prin urmare, o gravă atenționare făcută poporului evreu, care credea că numai datorită faptului de

a fi născut evreu, ar avea garantată binecuvântarea Domnului.

Tâlharul de pe cruce (Luca 23:39-46)

Este unul dintre cele mai reprezentative exemple de credință din Biblie. Acest om, condamnat la moarte pe cruce, care murind împreună cu Isus, spre deosebire de celălalt tâlhar, și-a exprimat credința în Evanghelia Împărăției Domnului acceptând învierea lui Isus ca ceva normal și anticipând propria sa înviere în ziua revenirii lui Christos în slavă. Asigurarea dată acestui bun credincios de către Isus, pe cruce, este:

Adevărat îți spun, că astăzi vei fi cu mine în rai. (Luca 23:43)

În textul original din limba greacă, nu au existat semne de punctuație, care în schimb apar în textul tradus, cel cunoscut nouă. Cuvântul „că“, aparține traducerii în limba română; s-a mai introdus și virgula după „îți spun“. Deci, formularea corectă este: „Adevărat îți spun astăzi vei fi cu mine în rai“, ceea ce ar trebui înțeles: „Adevărat îți spun ție astăzi, că vei fi cu mine în rai“—este vorba despre un timp neprecizat.

Oricum, este importantă asigurarea dată de Isus tâlharului de pe cruce, că ambii vor ajunge în Împărăția lui Dumnezeu!

S-a putut citi în Psalmul 16, (citat și în Faptele Apostolilor):

despre învierea lui Christos . . . că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților și trupul lui nu va vedea putrezirea.

(Fapte 2:31)

Există și alte pasaje care necesită o analiză profundă. Dar, toate acestea trebuie interpretate numai în funcție de învățăturile Bibliei, văzută ca un întreg și nu ca pasaje și idei singulare și separate.

Concluzie

Care va fi reacția personală la aceste adevăruri biblice? Poate nu sunt chiar cele mai ușor de acceptat, dar pot în mod sigur să ne schimbe întreaga concepție de viață. Apreciind adevărata natură a morții, vom reflecta mai bine la viața pe care o trăim acum și bineînțeles, gândindu-ne la speranța viitoare de viață veșnică, după cum Isaia scria:

Căci nu locuința morților Te laudă și nu moartea Te mărește,

*și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în credințioșia Ta,
Ci cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi,
Tatăl face cunoscut copiilor săi credințioșia Ta. (Isaia 38:18,19)*

Esența trăirii noastre este de a alege viața sau moartea. De decizia proprie va depinde viitorul fiecăruia, viitor care poate să fie „etern“ sau „deloc“. Cât de urgentă trebuie să fie deci, propria decizie dacă, sau nu să se îmbrățișeze speranța Evangheliei, în timpul rămas la dispoziție, depinde de fiecare, deoarece este un nonsens să fi trăit o viață fără rost, ca apoi să fii:

Străin de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. (Efeseni 2:12)

Dudley Fifield